

SECRETETELE
din
JAIPUR

Traducere din limba engleză de
ADRIANA VOICU

NEMIRA

Designul copertei: Mary LUNA
Art Direction: Erin CRAIG
Ilustrațiile copertei: © Shutterstock & iStock
Prepress copertă: Raluca ILIE, Alexandru CSUKOR
Redactor: Alunița VOICULESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY, Antonela IVAN
Lector: Anca COMAN

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-șef: Alina SÂRBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOSHI, ALKA

Secretele din Jaipur / Alka Joshi ; trad. din lb. engleză: Adriana Voicu. - București :
Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1298-3

I. Voicu, Adriana (trad.)

821.111

Alka Joshi
THE SECRET KEEPER OF JAIPUR
© 2021 by Alka Joshi

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental

Copyrightul prezentei ediții în limba română © Nemira, 2022

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, BRĂILA.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1298-3

*Binele pe care îl faci azi poate că mâine va fi uitat.
Tu fă totuși bine.
Cinstea și transparența te fac vulnerabil.
Fii totuși cinstit și transparent.
Tot ce clădești cu trudă ani buni poate fi distrus peste noapte.
Continuă totuși să clădești.
Dăruiești lumii tot ce ai mai bun și ea te poate răni.
Dăruiește totuși tot ce ai mai bun.*

MAICA TEREZA

Dacă îți dorești trandafirul, obișnuiește-te cu spinii.

PROVERB HINDUS

Fii smerit, căci ești făcut din țărână. Fii nobil, căci ești plămădit din stele.

PROVERB SĂRB

PERSONAJE CARE APAR ÎN ROMAN

Malik: 20 de ani, fost protejat al lui Lakshmi, absolvent al Școlii de Băieți Bishop Cotton

Nimmi: 23 de ani, dintr-un trib de pe coastele Himalayei, mama unei fete, Rekha, și a unui băiețel, Chullu

Lakshmi Kumar: 42 de ani, fostă artistă henna, acum directoare a Grădinii Tămăduirii din Shimla, căsătorită cu doctorul Jay Kumar

Jay Kumar: medic la spitalul Lady Bradley din Shimla, director al Clinicii Comunitare, prieten din studenție cu Samir Singh; căsătorit cu Lakshmi

Radha: 25 de ani, parfumieră, sora mai mică a lui Lakshmi, trăiește la Paris cu soțul ei, un arhitect francez, și cele două fiice ale lor; a avut, cu doisprezece ani înainte, un copil nelegitim cu Ravi Singh; copilul a fost adoptat de Kanta și Manu Agarwal

Samir Singh: 52 de ani, arhitect și director general al firmei Singh-Sharma Construction, descendent al unei familii Rajput dintr-o castă superioară, înrudită cu familia regală din Jaipur; soțul lui Parvati Singh și tatăl lui Ravi și Govind

Parvati Singh: 47 de ani, doamnă din înalta societate, soția lui Samir Singh, mama lui Ravi și a lui Govind, rudă îndepărtată a familiei regale din Jaipur

Ravi Singh: 29 de ani, fiul cel mare al lui Parvati și Samir, arhitect în firma de familie Singh-Sharma Construction, căsătorit cu Sheela

Sheela Singh: fostă Sheela Sharma, 27 de ani, soția lui Ravi Singh și mamă a două fete, Rita și Bebe

Manu Agarwal: 38 de ani, director administrativ al Palatului Regal din Jaipur, soțul Kantei

Kanta Agarwal: 38 de ani, soția lui Manu Agarwal, provenind dintr-o familie de literați din Calcutta, mama unui băiat de 12 ani, Niki, sau Nikhil

Nikhil Agarwal: 12 ani, fiul adoptiv al soților Kanta și Manu Agarwal; mama lui naturală este Radha, sora lui Lakshmi

Baju: bătrânul servitor de familie al soților Agarwal

Saas: înseamnă „soacră“ în hindi. Când Kanta vorbește despre *saas* a ei, se referă la mama lui Manu. Atunci când o femeie se adresează direct soacrei, folosește apelativul respectuos *Saasuji*.

Soții Sharma: părinții Sheelei Singh și coproprietari ai firmei Singh-Sharma. Domnul Sharma, în vârstă de 80 de ani, este infirm. Soția lui nu pleacă aproape nicăieri fără el. În consecință, Samir Singh gestionează acum toată activitatea firmei.

Moti-Lal: bijutier de vază, deținător al firmei Moti-Lal Jewelers din Jaipur

Mohan: ginerele lui Moti-Lal, vânzător la firma Moti-Lal Jewelers

Hakeem: contabil la biroul administrativ al Palatului Regal din Jaipur

Domnul Reddy: directorul cinematografului Royal Jewel

Secretele din Jaipur

Maharani Indira: Regina-mamă, 74 de ani, soție a anteriorului maharajah al Jaipurului, fără copii, soacra lui Maharani Latika, locuiește în Palatul Reginelor

Maharani Latika: 43 de ani, văduva seducătoare a recent decedatului maharajah al Jaipurului, nora lui Maharani Indira, locuiește în Palatul Reginelor; a fondat Școala de fete Maharani din Jaipur

Madho Singh: papagal din rasa Marele Alexandru, dăruit lui Malik de către Maharani Indira

Un glosar de termeni din hindi și franceză este disponibil la finalul volumului.

PROLOG

MALIK

Mai 1969

Jaipur

Este seara inaugurării cinematografului Royal Jewel, care scli-pește la fel de tare ca un giuvaier. Din plafonul imensului foaier scânteiază o mie de lumini. Treptele albe din marmură care duc la balcon reflectă văpăile celor o sută de aplice de pe pereți. Un covor gros de culoare stacojie înăbușă zgomotul miilor de pași. Iar înăuntru, în sală, cele o mie și o sută de scaune îmbrăcate în pluș sunt ocupate până la ultimul. Alți oameni stau în picioare, înșirați pe lângă pereții sălii, așteptând premiera. Este momentul de glorie al lui Ravi Singh. Ca arhitect-șef al prestigiosului proiect, comandat de Maharani Latika a Jaipurului, cinematograful Royal Jewel este dovada vie a ceea ce pot naște inventivitatea modernă și educația occidentală. Ravi Singh l-a conceput după modelul teatrului Pantages din Hollywood, aflat la peste treisprezece mii de kilometri distanță. Pentru această ocazie specială, Ravi a aranjat ca

cinematograful să proiecteze popularul film *Hoțul de giuvaiere*, care avusese de fapt premiera cu doi ani înainte. Acum câteva săptămâni, Ravi mi-a spus că a ales acest film de succes fiindcă are legătură cu numele cinematografului și fiindcă joacă în el două dintre cele mai celebre vedete indiene ale momentului. El știe că spectatorii indieni, nebuni după filme, obișnuiesc să vadă același film de mai multe ori și că majoritatea sălilor de cinema schimbă afișul abia o dată la câteva luni. Prin urmare, chiar dacă oamenii din Jaipur au văzut filmul acum doi ani, tot vor veni să-l vadă din nou. Ravi a aranjat ca vedetele din film, Dev Anand și Vyjayanthimala, precum și una dintre actrițele mai noi, Dipti Kapoor, să fie prezente la marea deschidere. Jurnaliștii așteaptă și ei să scrie despre inaugurarea cinematografului Royal Jewel, să relateze despre toți cei din înalta societate din Jaipur, sosiți în veșminte scumpe și bijuterii, și să se zgâiască la starurile strălucitoare de la Bollywood.

Luând seama la arhitectura modernă și la cortina din catifea roșie care ascunde ecranul, lăsându-mă pătruns de emoția care se simte în aer, sunt impresionat de ceea ce a realizat Ravi – cu toate că sunt alte lucruri la el care mă stingheresc. Gazdele mele, Manu și Kanta Agarwal, au fost invitate să stea, împreună cu familiile Singh și Sharma, la balcon, acolo unde sunt cele mai scumpe locuri ale cinematografului. Stau și eu cu soții Agarwal, ca oaspete al lor (altfel, aș fi acum pe unul dintre locurile mai ieftine de jos, din stal, mai aproape de ecran; eu nu sunt decât un modest ucenic la Palatul Regal, la urma urmei). Copiii au voie aici, sus, la balcon, dar Kanta l-a lăsat pe fiul ei, Niki, acasă cu *saas* a ei. Când am sosit la ei mai devreme ca să-i însoțesc la inaugurarea cinematografului, am văzut cât de supărat era Niki.

— Este evenimentul secolului! Eu de ce nu pot să merg? Toți prietenii mei se duc.

Fața lui Niki era aprinsă de mânie. La cei doisprezece ani ai lui, izbutește să arate în cuvinte cât de nedreptățit se simte.

Manu, mereu calm în confruntarea cu temperamentul exploziv al fiului, dar și al soției sale, l-a corectat:

— Proclamarea independenței țării noastre a fost adevăratul eveniment al secolului, Nikhil.

— Mă rog, eu nu eram pe vremea aia, *Papaji*. Dar acum sunt! Și nu înțeleg de ce nu pot să merg și eu.

A cerut din priviri ajutor de la mama lui. Kanta s-a uitat în ochii soțului ei, parcă întrebându-l: „Oare câtă vreme mai putem să-l reținem pe fiul nostru de la evenimentele de societate la care participă familia Singh? Niki s-a făcut destul de mare ca să se întrebe de ce are voie la anumite ocazii și la altele nu“. Kanta a aruncat o privire spre mine apoi, ca și când ar fi întrebat: „Malik, tu ce crezi?“. Sunt măgulit că nu-i deranjează să aibă aceste discuții de față cu mine. Eu nu le sunt rudă de sânge, singura mea legătură cu ei fiind aceea că fosta mea tutoare, Lakshmi, căreia eu îi zic „tanti șefa“, le e prietenă apropiată. Îi cunosc pe soții Agarwal de când eram un puști, așa că știu totul despre cum l-au adoptat pe Niki, deși el habar nu are de asta. Și știu că în momentul când soții Singh îi vor vedea ochii ăia albaștri-verzui – atât de neobișnuiți în India – își vor aduce aminte de nesăbuița fiului lor; sora șefei, Radha, nu a fost singura fată pe care Ravi a lăsat-o gravidă înainte să se însoare cu Sheela. Și una e să fii conștient de păcatele fiului tău, iar alta e să le vezi în carne și oase, lucru care i-ar da peste cap și pe Samir, și pe Parvati Singh. Până la urmă, soții Agarwal nu au avut nevoie să-i ajut eu să lămurească problema, ceea ce a fost o ușurare pentru mine. Mama lui Manu, care își tot făcea de lucru cu mătâniile din lemn de santal, a pus lucrurile la punct:

— Fiindcă tot cântatul și dansatul ăla din filme îi strică pe oameni! Hai, Niki, ajută-mă să mă ridic. Vom merge împreună la mine la templu.

Nikhil a scos un geamăt. Era un băiat bine-crescut; o poruncă a bunicii nu se discuta. Iar acum, în aplauzele asurzitoare din sala

cinematografului Royal Jewel, Maharani Latika – a treia și cea mai tânără soție, acum văduvă, a maharajahului din Jaipur – devine centrul atenției când adresează cuvinte de bun-venit publicului. Acesta este primul proiect major pe care îl patronează de la moartea soțului ei. Este șefa lui Manu; niciuna dintre celelalte soții ale Maharajahului nu a vrut să se ocupe de gestionarea finanțelor Palatului. Manu este director administrativ la Palat, coordonând astfel de proiecte de construcție, iar tanti șefa m-a trimis să învăț și eu să fac ce face el.

— În această seară inaugurăm cel mai grandios cinematograf pe care l-a avut vreodată statul Rajasthan, cinematograful Royal Jewel.

Maharani așteaptă să se stingă aplauzele înainte de a continua. Cerceii ei cu diamante și rubine și capătul brodat cu fir de aur al sariului din mătase roșie țesut la Banarasi împrăștie mii de scânteii peste cei prezenți pe când își plimbă privirea peste sala plină, cu un zâmbet extaziat pe față.

— Este o ocazie istorică pentru Jaipur, leagăn al unui stil arhitectonic vestit în toată lumea, al textilelor și giuvaierelor scilpitoare și, bineînțeles, al renumitului *dal bati* după rețeta din Rajasthan!

Mulțimea izbucnește încântată în râsete la auzul numelui celebrului preparat local. Înălțimea Sa își exprimă aprecierea față de modul cum a coordonat Manu proiectul, elogiază munca depusă de arhitecții firmei Singh-Sharma și își încheie cuvântarea invitându-i pe scenă pe actorii din film. Anand și Vyjayanthimala, urmași de tânăra Kapoor, cu ochii machiați cu kohl și îmbrăcați într-un sari cu paiete, intră însoțiți de fluierături și strigăte de *Waa! Waa!* Spectatorii aruncă asupra lor trandafiri, flori de plumeria și *chemali* și îi aplaudă în picioare. Când eram mai mici, sora lui tanti șefa, Radha, era mai ahtiată după filme decât mine. Dar în seara asta, până și eu sunt molipsit de entuziasmul febril, de aplauzele asurzitoare și de fluierăturile publicului. În sfârșit, cortina se deschide și în sală se așterne liniștea, în timp ce pe ecran încep să se deruleze

numele realizatorilor și titlul filmului. Până și șoferii de ricșe și croitorii așezați pe locurile ieftine din primele rânduri fac liniște, potoliți de cei din sală. Filmele indiene sunt lungi, durează trei sau chiar patru ore, întrerupte de o pauză. Pe durata acesteia ieșim pe rând din clădire, asemenea celor mai mulți dintre spectatori, să luăm niște gustări și răcoritoare în stradă. Vânzătorii ambulanți sunt pregătiți. S-au înșirat pe ambele părți ale străzii, în fața cinematografului. Nu prea ai cum să rezști mirosului de arahide cu chili puse la prăjit, de *panipuri*, *pakora* cu ceapă și *samosa* de cartofi. Cumpăr și împart tuturor păhărele cu ceai. Samir cumpără și el o farfurie mare cu *kachori* și *aloo tikki* pentru cei din grupul nostru.

Este luna mai în Jaipur și căldura umedă e deja sufocantă. Cinematograful are aer condiționat, dar aerul de afară e mai proaspăt decât mirosul a o mie de corpuri stând lipite unul de altul în sală. Sheela, soția lui Ravi, refuză ceaiul și mâncarea, motivând că este prea cald ca să poată mânca. Fetița cea mică i-a adormit în brațe și căldura trupului ei mititel o enervează pe Sheela. Oftează umflându-și obrații și se îndreaptă spre o tarabă unde se vând evantaie de *khus-khus*. Un strop de sudoare îi alunecă pe gât și dispare în decolteul adânc al bluzei din mătase de culoare ciclamen. Mă forțez să privesc în altă parte. Parvati se fâlește cu nepoata ei, Rita, în vârstă de patru ani, în fața doamnelor din înalta societate care au venit s-o salute. *Tumara naam batao, bheti*. Kanta sporovăiește veselă cu niște prietene. Samir și Manu primesc felicitări pentru munca lor la noul cinematograful din partea persoanelor de vază din oraș prezente la evenimentul de gală. Mă uit în jur după Ravi, care era cu ei mai devreme, și mă întreb ce l-ar putea face să piardă această ocazie de a fi în centrul atenției. Nu-i stă în fire așa ceva.

Ca întotdeauna, privesc și ascult, lucru pe care l-am învățat bine de la tanti șefa. În următoarea scrisoare pe care am s-o expediez la Shimla către ea și Nimmi, o să pot să le povestesc ce părere au avut cinefilii despre coafura actriței principale sau despre culoarea

sariului ei (pariez că Nimmi nu a văzut niciodată în viața ei un film!). Și să adaug că majoritatea doamnelor din Jaipur s-ar căsători cu frumosul Dev Anand, dacă ar avea cea mai mică șansă.

O văd pe Sheela revenind și alăturându-se iar grupului nostru, în timp ce își răcorește fața cu evantaiul. Parvati întinde mâna să dea la o parte cârlionții umezi de pe fruntea micuței adormite. Sheela se uită peste umărul soacrei ei. Deodată, trăsăturile feței i se înăspresc. Privesc și eu în aceeași direcție, către un colț al cinematografului. Atunci îl observ pe Ravi conducând-o discret pe actrița mai tânără pe ușa laterală a clădirii. Sheela mijeste ochii în timp ce își privește soțul dispărând cu starleta în întuneric, departe de mulțime. Știu că în acel loc este o rampă de încărcare. Tot acolo așteaptă șoferii să-i scoată și să-i transporte iute pe maharani și pe actori. Poate că Ravi o conduce pe fată la mașina ei. Auzim soneria care anunță că pauza este pe sfârșite. A doua jumătate a filmului este pe cale să înceapă. Îmi verific ceasul. Este nouă și jumătate. Fetele Sheelei ar trebui să fie în pat acum, dar Ravi insistase ca familia să fie prezentă și văzută de public alături de el în momentele lui de glorie. Sunt sigur că Sheela s-a certat cu el din pricina asta. Ea preferă să aibă grijă bona de fetițe. Mulțimea se înșiră înapoi spre foaier și, mai departe, prin ușile deschise, către sala de cinema. Înapoiez paharele goale vânzătorilor de ceai care fac ture pe acolo. Frunze de bananier pe care se vinde *chaat* zac aruncate pe jos. În aer persistă un iz de mâncare servită și mâncată – nu într-un totu neplăcut. O iau în brațe pe Rita, cealaltă fiică a lui Ravi, căreia încep să i se închidă ochii.

O pornesc pe urmele grupului meu și intru în foaier.

Până să intrăm în sală, auzim un trosnet urmat de un geamăt de suferință și apoi, deodată, bubuitul tunător făcut de o jumătate de tonă de ciment, cărămidă, armătură și ghips-carton care se prăbușește. În câteva secunde, din incinta sălii vin zgomotele asurzitoare ale unei clădiri care se dărâmă, strigăte de agonie și urlete de durere.